

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: **Ing. M. B.**, bytom S. X., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., V, M. X., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Nová ulica 13, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného správneho orgánu zo dňa 16. októbra 2009 č. I/225/12979-115223/2009/990705-r, rozhodnutia č. I/225/12979-115226/2009/990705-r, rozhodnutia č. I/225/12978-115221/2009/990705-r, rozhodnutia č. I/225/12979-115228/2009/990705-r a č. I/225/12979-115231/2009/990705-r, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. septembra 2010, č. k. 3S 68/2009-52, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S 68/2009- 52 zo dňa 16. septembra 2010, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zo dňa 16. septembra 2010 č. k. 3S 68/2009-52 zamietol žalobu žalobcu podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutí žalovaného zo dňa 16. októbra 2009 č. I/225/12979-115223/2009/990705-r, č. I/225/12979-115226/2009/990705-r, č. I/225/12978-115221/2009/990705-r, č. I/225/12979-115228/2009/990705-r a č. I/225/12979-115231/2009/990705-r (ktorým bol potvrdené dodatočné platobné výmery Daňového úradu Vranov nad Topľou zo dňa 9. júna 2009, č. 744/230/18340/09/Pet, č. 744/230/18348/09/Pet, č. 744/230/18324/09/Pet, č. 744/230/18410/09/Pet, č. 744/230/18426/09/Pet, ktorým bol vyrubený žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia, február 2001 v sume 7681,93 Eur, apríl 2001 v sume 34 928,06 Eur, máj 2001 v sume 38 410,94 Eur, júl 2001 v sume 87 151,38 Eur a október 2001 v sume 73 413,43 Eur.

Zo skutkových zistení krajského súdu vyplýva, že Daňový úrad Vranov nad Topľou vykonal u žalobcu opakovanú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie roka 2001. Počas daňovej kontroly daňové orgány zistili, že žalobca nemal obchodné vzťahy s firmou Š., s.r.o., so sídlom vo S., H. X., od ktorej mal žalobca nakupovať motorovú naftu; faktúry a príjmové pokladničné doklady predložené žalobcom ku kontrole nevyhotovila firma Š., s.r.o., podpisy na príjmových a výdavkových dokladoch a faktúrach nie sú totožné s ich podpismi, pečiatka nesúhlasí s ich originálom a adresa na pečiatke nesúhlasí s adresou ich sídla. Správca dane v rámci opakovanej daňovej kontroly nepokračoval v spresňovaní záverov expertízneho skúmania z dôvodu, že z znaleckého posudku, ktorý si dal vypracovať Krajské riaditeľstvo PZ, Úrad justičnej a kriminálnej polície v Prešove znalcom z odboru grafológie vyplynul záver, že Ing. M. B. jednoznačne nie je a I. Š. pravdepodobne nie je autorom skúmaného písomného textu, t.j. podpisov na sporných faktúrach od spoločnosti Š., s.r.o. a písaného textu na súvisiacich pokladničných dokladoch. Správca dane nespochybnil uskutočnené obchody, spochybnil len faktúry, na základe ktorých si žalobca uplatnil odpočet dane z pridanej hodnoty za uvedené zdaňovacie obdobie, že ich vystavila spoločnosť Š., s.r.o. Protokoly o opakovanej daňovej kontrole začatej dňa 29. mája 2008 boli so žalobcom prerokované dňa 29. mája 2009.

Na základe toho dospeli správne orgány oboch stupňov aj krajský súd k záveru, že žalobca v daňovom konaní neunesol dôkazné bremeno [§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.

o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného (ďalej len zákon o správne daní a poplatkov)], a tým nesplnil zákonnú povinnosť pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty podľa ustanovenia § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty účinnom v čase vydania napadnutých rozhodnutí žalovaného (ďalej len zákon o DPH). Podľa názoru krajského súdu správca dane vykonal rozsiahle šetrenie a zabezpečil dostatok dôkazov, na základe ktorých dospel ku skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa prvostupňový súd stotožnil.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť podľa § 220 ods. 1 OSP, alebo rozsudok krajského súdu zrušiť podľa § 221 ods. 1 OSP a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Svoje odvolanie odôvodnil ustanovením § 205 ods. 2 písm. a/, c/ až f/ OSP. Uviedol, že nakupoval naftu od osôb, ktoré sa preukázali ako zástupcovia firmy Š., s.r.o., mali pečiatku spoločnosti a výpis z obchodného registra spoločnosti a pokladničnými dokladmi. Uviedol, že nemal dôvod pochybovať o ich hodnovernosti, naftu nakupoval a vystavené doklady riadne zaevidoval do účtovníctva. Nesúhlasil so závermi expertízy, ktoré nie sú podľa jeho názoru jednoznačné. Uviedol, že v trestnej veci bolo stíhanie zastavené pre vystavený znalecký posudok. Poukázal na článok z novín, ktorý poukazoval na trestnú činnosť skupín obchodujúcich s pohonnými látkami. Uviedol, že nemôže niesť zodpovednosť za trestnú činnosť niekoho iného. Podľa jeho názoru boli splnené všetky podmienky dané ust. § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. o DPH, t.j. zdaniteľné plnenie sa uskutočnilo dňom dodania tovaru, ktorý som následne dodal svojim odberateľom podľa dodacích listov. Daň na vstupe si riadne zaúčtoval v svojom účtovníctve v súlade s platnou legislatívou. Daň zaplatil platiteľovi dne spoločnosti Š., s.r.o., ktorá mu vystavila daňové doklady (faktúry a pokladničné doklady o úhrade faktúr). Bol mi platiteľom vystavený doklad o zaplatení dane, pričom na daň vo výške do 200 000 Sk boli postačujúce príjmové doklady o úhrade predmetných faktúr. Nesúhlasil s závermi žalovaného a krajského súdu, podľa ktorého nebolo zistené vystavenie faktúr v programe spoločnosti Š., s.r.o. Opakovaná daňová kontrola bola vykonaná na základe rozsudku Najvyššieho súdu SR č. 2Sž-o-KS/87/2006 zo 17. októbra 2007, ktorým bolo správcovi dane uložené umožniť žalobcovi, aby si žalobca mohol uplatniť svoje práva a povinnosti, ktoré mu ako daňovému subjektu podľa zákona o správe daní a poplatkov prislúchajú. Podľa jeho názoru správca dane nemal otvárať opakovanú daňovú kontrolu, ktorej účel upravuje ust. § 15 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a zároveň poukázal na ust. § 15b ods. 3 písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb., že

opakovanou daňovou kontrolou nie je preverenie výsledkov daňovej kontroly v rámci konania o riadnych opravných prostriedkoch alebo mimoriadnych opravných prostriedkoch. Taktiež namietal aplikáciu ust. § 45 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. a uviedol, že správca dane mal pokračovať v pôvodnej daňovej kontrole a opakovanú daňovú kontrolu nemal vykonávať na odstránenie procesných väd daňového konania aby mu bol poskytnutý priestor na vyjadrenie sa k vykonanému dokazovaniu, pričom tento úkon nie je úkonom smerujúcim k vyrubeniu dane alebo rozdielu dane. Nestotožnil sa ani so záverom krajského súdu, že správca dane sa dôsledne riadil a rešpektoval pokyn Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V ostatnom poukázal na svoje doterajšie podania vo veci.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 25. novembra 2011 navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť; rozhodnutie krajského súdu považuje za správne a objektívne. Dôvody uvedené v odvolaní považuje v celom rozsahu za neopodstatnené. Pridržiaval sa svojich doterajších vyjadrení a podaní a uviedol, že krajský súd nezistil zo strany žalovaného alebo správcu dane také procesné pochybenia, ktoré by mohli viesť k vydaniu rozhodnutí na základe neobjektívne zisteného skutkového stavu a že daňovému subjektu bolo umožnené uplatniť si všetky svoje práva v daňovom konaní a celé konanie prebehlo v rámci zákonnej lehoty na vyrubenie dane. Poukázal na tú skutočnosť, že v rámci svojej právomoci zrušil žalobou napadnuté rozhodnutia a správcovi dane dal podnet na vykonanie opakovanej daňovej kontroly, nakoľko riadna daňová kontrola už bola v tomto prípade vykonaná. Podľa jeho názoru opakovaná daňová kontrola bola vykonaná v súlade so zákonom a v zákonných lehotách bol aj rozdiel dane vyrubený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 24. novembra 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Predmetom konania v danej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť napadnutých rozhodnutí žalovaného, ktorými potvrdil dodatočné platobné výmery Daňového úradu Vranov nad

Topľou, ktorými bola žalobcovi vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia február 2001 v sume 38 410,94 Eur, apríl 2001 v sume 34 928,06 Eur, máj 2001 v sume 38 410,98 Eur, júl v sume 87 151,38 Eur, október 2001 v sume 73 413,43 Eur.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správca dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 20 ods. 1 veta prvá zákona č. 289/1995 Z. z. zákona o dani z pridanej hodnoty (v znení účinnom v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie za zdaňovacie obdobie rok 2001) platiteľ má nárok na odpočet dane pri prijatých zdaniteľných plneniach, ak sú prijaté na účely uskutočňovania svojich zdaniteľných plnení a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o dani z pridanej hodnoty (v znení účinnom v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie za zdaňovacie obdobie november 2002) platiteľ má nárok na odpočet dane, ak:

- a) sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo (§ 13),
- b) daň na vstupe zaúčtoval,
- c) daň zaplatil platiteľovi, ktorý uskutočnil zdaniteľné plnenie,
- d) má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktoré vyhotovil platiteľ, a doklad o zaplatení dane, pričom dokladom o zaplatení dane v prípade, že daň na vstupe je 200 000 Sk a viac, je len doklad o bezhotovostnej platbe uskutočnenej prostredníctvom banky alebo doklad o platbe na pošte poštovou poukážkou.

Podľa § 15 ods. 2 písm. a/ zákona č. 289/1995 Z. z. (účinného v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie) daňový doklad musí obsahovať obchodné meno, sídlo alebo trvalý pobyt, miesto podnikania, daňové identifikačné číslo platiteľa, ktorý uskutočňuje zdaniteľné plnenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že žalobca v konaní ako dôkazy na podporu svojich tvrdení predložil faktúry, ktoré mal vystaviť jeho dodávateľ spoločnosť Š., s.r.o., a to všetky na dodávku motorovej nafty, pričom správca dane v daňovom konaní zistil, že sporné faktúry na dodávku motorovej nafty spoločnosť Š., s.r.o. nemala v svojom účtovníctve vôbec zaevidované a so žalobcom nikdy neobchodovala. Žalobca však správcovi dane žiadne iné listinné dôkazy nepredložil, resp. neoznačil iné dôkazy na podporu svojich tvrdení, že predmetné dodávky motorovej nafty boli uskutočnené skutočne obchodnou spoločnosťou Š., s.r.o. Uviedol len, že obchodoval s spoločnosťou Š., s.r.o., za ktorú mali vystupovať jeho zamestnanci, ktorí sa preukázali výpisom z obchodného registra spoločnosti Š., s.r.o. a pečiatkou spoločnosti spoločne s pokladničnými dokladmi. Spoločnosť Š., s.r.o. neevidovala vo svojom účtovníctve žiadne doklady, ktorými by bolo možné preukázať uskutočnenie zdaniteľných plnení v prospech žalobcu.

Z obsahu spisového materiálu mal ďalej najvyšší súd za preukázané, že správcovi dane sa ani s pomocou výsluchu bývalého konateľa spoločnosti Š., s.r.o. pána I. Š., ktorý uviedol, že spoločnosť Š., s.r.o. najmä obchodoval bezhotovostným prevodom a len vo výnimočných prípadoch sa platilo hotovosťou. Sám uvedené faktúry nevystavoval. Zamestnankyňa spoločnosti Š., S. pani E. Š. uviedla, že spoločnosť v čase vystavenia uvedených faktúr sídlila na ul. H. X. a nie H. X. vo S. a že pečiatku uvedenú na dokladoch nikdy spoločnosť Š., s.r.o. nepoužívala a nemohla teda uvedené doklady vystavovať, lebo by boli neplatné.

Najvyšší súd poukazuje na to, že skutočnosťou rozhodujúcou v tomto prípade je, že žalobca v daňovom konaní nepreukázal nadobudnutie motorovej nafty skutočne od spoločnosti Š., s.r.o., nakoľko uvedená spoločnosť s nim nikdy neobchodovala a predmetné – sporné faktúry a pokladničné doklady nevystavovala a ani neevidovala v svojom účtovníctve. Reálne uskutočnenie zdaniteľného plnenia od platiteľa dane uvedeného v daňovom doklade je základnou podmienkou pre uplatnenie si odpočtu dane z pridanej hodnoty. V prípade, ak zdaniteľné plnenie nie je reálne uskutočnené platiteľom uvedeným podľa faktúry, potom len

samotná formálna existencia faktúry a pokladničného dokladu ako preukazovania zaplatenia týchto súm, nie sú predpokladom pre prípadné uplatnenia si odpočítania dane v zmysle zákona o DPH. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno o tom, že spoločnosť Š., s.r.o. s ním reálne obchodovala. Správca dane pritom nespochybnil, že mu bol tovar dodaný a za tovar žalobca aj riadne zaplatil, avšak neunesol dôkazné bremeno v tom, že mu tovar dodala spoločnosť Š., s.r.o. Toto podnikateľské riziko ide na jeho ťarchu, nakoľko nebol pri uzatváraní sporných obchodov primerane predvídavý a neoveril si totožnosť osôb, ktoré od neho preberali hotovosť za tovar dodaný na základe sporných faktúr.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu, ktorá sa týkala vykonania samotnej opakovanej daňovej kontroly, tak odvolací súd nedospel k záveru, že by bol porušený zákon a v tomto smere sa v celom rozsahu pridržiava záverov krajského súdu. Správca dane bol oprávnený vykonať opakovanú daňovú kontrolu, nakoľko predchádzajúca daňová kontrola bola skončená prerokovaním protokolov o kontrole, ktoré boli s žalobcom prerokované dňa 30. júna 2004 a teda opakovaná daňová kontrola bola vykonaná v súlade s ust. § 45 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., nakoľko úkon smerujúci k vyrubeniu dane bol urobený prerokovaním protokolov o opakovanej daňovej kontrole začala plynúť päťročná lehota podľa § 45 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. až 1.1.2005 a uplynula by 31.12.2009. Teda správca dane mohol dorubiť žalobcovi daň do konca roka 2009, čo aj napadnutými platobnými výmermi vykonal.

Najvyšší súd sa preto stotožnil s názorom krajského súdu ako aj žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal, že vecné plnenia fakturované faktúrami, ktoré v kontrolovanom období mala vystaviť spoločnosť Š., s.r.o., boli žalobcovi skutočne aj touto spoločnosťou dodané. To že si žalobca neoveril totožnosť osôb, ktoré vystupovali v mene spoločnosti Š., s.r.o. ako domnelého dodávateľa motorovej nafty a preukázali sa platným výpisom z obchodného registra pečiatkou spoločnosti, ale nepreukázali sa napríklad písomným poverením, že ako zamestnanci spoločnosti Š., s.r.o. sú oprávnení konať v mene tejto spoločnosti alebo boli na to splnomocnení spoločnosťou, nezakladá žalobcovi právo na uplatnenie si prípadného odpočtu zaplatenej dane z pridanej hodnoty. Ak mu tovar dodali iné osoby, bolo jeho povinnosťou preukázať správcovi dane, že ide o platiteľa dane. Žalobca tak v daňovom konaní neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Zákon č. 289/1995 Z. z. (účinný v čase rozhodnom pre preskúvané rozhodnutí) v ustanovení § 20 ods. 1 viaže nárok platiteľa na odpočet dane pri prijatých plneniach, ak boli prijaté na účely uskutočnenia zdaniteľných plnení. Tento nárok ďalej časovo a vecne podmieňuje splnením všetkých podmienok zakotvených v odseku 2.

Vznik nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty podľa ustanovenia § 20 zákona č. 289/1995 Z. z. (v znení účinnom v čase rozhodnom pre preskúvané rozhodnutia) spočíva v tom, že platiteľ má nárok na odpočet dane iba pri tých zdaniteľných plneniach, ktoré sú určené na uskutočňovanie zdaniteľných plnení platiteľa. Daňový doklad deklaruje, že došlo k zdaniteľnému plneniu medzi dvoma platiteľmi dane z pridanej hodnoty, pričom jednému vzniká daňová povinnosť a druhému nárok na odpočet dane. Daňový doklad odzrkadľuje všetky skutočnosti súvisiace s týmto zdaniteľným plnením, a preto ho nemožno iba stotožňovať s faktúrou. Daňový doklad spôsobilý k odpočtu musí obsahovať predpísané náležitosti a musí ho vydať platiteľ, a to konkrétna fyzická alebo právnická osoba, ktorá spĺňa atribúty platiteľa dane z pridanej hodnoty.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a zásad a z obsahu administratívneho i súdneho spisu možno sa stotožniť s právnym názorom daňových orgánov i krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, že zo strany žalobcu nedošlo k preukázaniu splnenia podmienky odpočtu dane podľa ustanovenia § 20 ods. 1 ani § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. (účinného v čase rozhodnom pre preskúvané rozhodnutia).

Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta nedostatočne zistený skutkový stav krajským súdom, najvyšší súd k tejto námietke dáva do pozornosti žalobcu, že v konaniach o žalobách (§ 247 a nasl. OSP) súd zásadne skúma predovšetkým dôvodnosť žaloby, pričom pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta druhá OSP). Za nevyhnutné dôkazy treba považovať tie, ktorých vykonanie slúži účelu správneho súdnictva, ktorý je stanovený v § 244 OSP. Je tomu tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení

konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý (s výnimkou vecí v tzv. plnej jurisdikcii /§ 250i ods. 2 OSP/) posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si nemohol osvojiť argumentáciu žalobcu, že žalovaný

Najvyšší súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu správnych orgánov v danej veci aj v zmysle ustanovenia § 250j ods. 3 OSP, konkrétne či daňové konanie netrpí takými vadami, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní žalovaného správneho orgánu takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), nezistil, v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutia správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. novembra 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc. v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská